

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/947/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614215933
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6614215933.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudcov JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Priehodu, v právnej veci žalobkyne: I. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX C., občianka SR, zastúpenej JUDr. Bronislava Garajová, advokátka, Advokátska kancelária so sídlom Železničná 291, 987 01 Poltár, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Slovenský pozemková fond, IČO: 17 335 345, Búdkova 36, 817 15 Bratislava, o návrhu na určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 14C/151/2014 - 95 zo dňa 17. 09. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd určil, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. C., oddelené geometrickým plánom V.. N. D.. XXXXXXXX - XXX/XXXX ako parcely registra "C" - parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXXX m², parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere X XXX m², parc. č. XXXX/X trvalé trávne porasty o výmere X XXX m², parc. č. XXXX/X trvalé trávne porasty o výmere XXXX m² od parciel registra "E" parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XX XXX m², parc. č. XXXX/X trvalé trávne porasty o výmere X XXX m² a parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere X XXX m² vedených na Okresnom úrade C. - odbore katastrálnom na LV č. XXXX a LV č. XXXX patria do vlastníctva I. Y., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX, r. č.: XXXXXX/XXX, trvale bytom C. XX, XXX XX C., občianky SR v podiele X/X, p o t v r d z u j e .

Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania m e n í tak, že žalovaný je povinný nahradiť trovy konania žalobkyni, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 49,75 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 626,64 Eur na účet právnej zástupkyne žalobkyne, č. účtu: XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedený vo D. C., v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom určil, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. C., oddelené geometrickým plánom V.. N. D. č. XXXXXXXX - XXX/XXXX ako parcely registra "C" - parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXXX m², parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere X XXX m²; parc. č. XXXX/X trvalé trávne porasty o výmere XXXX m², parc. č. XXXX/X trvalé trávne porasty o výmere XXXX m² od parciel registra "E" parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XX XXX m², parc. č. XXXX/X trvalé trávne porasty o výmere XXXX m² a parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere X XXX m² vedené na Okresnom úrade C. - odbore katastrálnom na LV č. XXXX a LV č. XXXX patria do vlastníctva I. Y., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX, r. č.: XXXXXX/XXX, trvale bytom C. XX, XXX XX C., občianky SR v podiele X/X.. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 49,75 Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 699,38 Eur na účet právnej zástupkyne žalobkyne. Súd prvej inštancie

na základe vykonaného dokazovania mal za to, že u žalobkyni existuje naliehavý právny záujem na podanie určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ O. s. p. (platného a účinného v čase rozhodovania okresného súdu). Súd mal za preukázané, že v rámci pozemkovej reformy výmerom o vlastníctve pôdy č. XXXX/XX - XX vydaného Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave nadobudol prídelca v katastrálnom území C. nehnuteľnosti pôvodne zapísané v PKV č. XXX parc. č. XXXX/X roľa o výmere XXXXX m²; parc. č. XXXX/X lúka o výmere XXXX m²; parc. č. XXXX/X roľa o výmere XXXX m², ktoré nehnuteľnosti boli pridelené pre prídelcu J. Y., bytom C., popisné č. XXX, v podiele X/X, ktorý bol otcom žalobkyne. Podľa výmeru zo dňa 11. 05. 1948 sa prídelcovi odovzdali do držby a vlastníctva nehnuteľností bez tiarch. Z pripojeného spisu 9D/546/2012; Dnot 289/2012 mal súd za preukázané, že právnou nástupníčkou a jedinou dedičkou po poručiťovi J. Y., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, po ktorom bolo dedičstvo prejednané v základnom dedičskom konaní Štátnym notárstvom Lučenec č. k. D/789/1983 a v náhradnom dedičskom konaní vedenom Okresným súdom Lučenec pod č. k. 9D/546/2012; Dnot 289/2012, sa stala žalobkyňa. Predmetom prejednávania v dedičskom konaní po poručiťovi J. Y. boli aj nehnuteľnosti, ktoré poručiťel nadobudol ako prídelca na základe výmeru č. XXXX/XX - XX. Žalobkyňa, ako jediná dcéra poručiťela, zdedila v celosti nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. C., vedené v PKV č. XXX, pridelené v rámci pozemkovej reformy výmerom č. XXXX/XX - XX, pričom z výpisu LV č. XXXX a LV č. XXXX pre okres C., obec C., k. ú. C., vyplýva, že vlastníkom parcely „E“ parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXXX m²; parc. č. XXXX/X trvalé trávne porasty o výmere XXXX m² a parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m² v podiele X/X je žalobca (správne má byť uvedený žalovaný). Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalovaný je vedený ako podielový spoluvlastník sporných nehnuteľností, ako právny nástupca Československého štátu, ktorý tieto pozemky skonfiškoval v rámci pozemkovej reformy. Preto je ich vlastníkom Slovenská republika a ich správcom Slovenský pozemkový fond. V PKV č. XXX boli z pôvodných parciel v rámci pozemkovej reformy oddelené parcely č. XXXX/X roľa o výmere XXXXX m²; parc. č. XXXX/X lúka o výmere XXXX m² a parc. č. XXXX/X o výmere XXXX m² a pridelené prídelcovi J. Y.. Z doloženého geometrického plánu, svedeckých výpovedí, čestných prehlásení, ako aj ohliadky na mieste samom súd prvej inštancie zistil, že v súčasnosti sa jedná o pozemky - parcely registra „C“, parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXXX m²; parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m², parc. č. XXXX/X TTP o výmere XXXX m², parc. č. XXXX/X TTP o výmere XXXX m². Súd mal ďalej preukázané, že pôvodné parcely uvedené vo výmere o vlastníctve pôdy č. XXXX/XX - XX nachádzajúce sa v katastrálnom území C., zapísané v PKV č. XXX, sú identické s nehnuteľnosťami zameranými geometrickým plánom V. N. D. č. XXXXXXXX - XXX/XXXX, ku ktorým nehnuteľnostiam žalobkyňa žiadala určiť vlastnícke právo. Súd v odôvodnení rozsudku s prihliadnutím na vykonané dokazovanie poukázal na to, že nemožno prihliadať k námietkam žalovaného, že sa môže jednať o iné nehnuteľnosti a že teda nie je spoluvlastníkom pozemkom, ktoré dostal do vlastníctva právny predchodca žalobkyne, keď aj ohliadkou na mieste samom svedkovia stotožnili pozemky, ktoré obrábal právny predchodca žalobkyne s pozemkami vo vlastníctve žalovaného. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že účastníkmi konania o určenie vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu 2/3 k celku by mal byť vlastník spoluvlastníckeho podielu 1/3 k celku, keď spoluvlastnícky podiel 1/3 k celku nie je predmetom žalobného návrhu. Poukázal na to, že spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti je predmetom vlastníckeho práva, nie je dôvod na to, aby spoluvlastník podielu 1/3 bol účastníkom konania. Ustálil, že prídelová listina, a to výmer o vlastníctve pôdy, spĺňa formálne náležitosti požadované v roku jeho vydania pre platnosť právneho aktu a je spôsobilý k tomu, aby na základe neho došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva. Výmer vydal orgán na to príslušný, je dostatočne jasný a zrozumiteľný, je zřejmý jeho obsah. Je zřejmé, aké nehnuteľnosti boli pridelené prídelcom, je zřejmý okruh prídelcov, ako aj rozsah ich spoluvlastníckych podielov - nehnuteľnosti sa pridávajú v 1/1. Výmer spĺňal formálne náležitosti Vládneho nariadenia o řízení vo věcech náležejících do působnosti politických úřadů /o správním řízení/ č. 8/1928 Sb. Výmer o vlastníctve pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej nehnuteľnosti v zmysle nariadenia č. 104/1945 Sb.n.SNR v znení nariadenia č. 104/1946 Sb.n.SNR, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho SR č. 44/2005 sp. zn. 4CDo/123/2003, v zmysle ktorého výmery a prídelové listiny, aké verejné listiny boli a aj sú v súčasnosti dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam a sú vkladu schopnými listinami, spôsobilými pre zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Poukázal na to, že žalovaný nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom sporu, nakoľko právny predchodca žalovaného - Československý štát, vyššie uvedeným výmerom o vlastníctve pôdy vlastníctvo k nehnuteľnostiam platne previedol na prídelcu, v dôsledku čoho vlastnícke právo prešlo dedením na jedinú dedičku vlastníka. Mal preukázané, že žalobkyňa preukázala v konaní vlastnícke právo a keďže žalovaná v konaní preukazovala aj skutočnosť ohľadne uplynutia vydržacej lehoty v súvislosti s nadobudnutím vlastníckeho práva v prípade, ak by súd

mal za to, že výmer o pridelení vlastníctva nie je spôsobilý k nadobudnutiu nehnuteľností do vlastníctva, súd prvej inštancie dodal, že výmer o vlastníctve pôdy je spôsobilý k tomu, aby na základe neho došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie však nepochybne vyplýva, že mal za to, že právny predchodca žalobkyne sa stal vlastníkom predmetných nehnuteľností s prihliadnutím na vyššie uvedený výmer, pričom, keďže predmetné nehnuteľnosti boli v rámci dedičského konania po poručiteľovi J. Y. prejednané a na základe dedičského konania tieto nehnuteľnosti nadobudla žalobkyňa; súd práve z týchto dôvodov určil, že žalobkyňa je vlastníčkou sporných nehnuteľností v podiele 2/3.

2. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. (platného a účinného v čase rozhodovania súdu), žalobkyňu, ako úspešnej účastníčke konania, priznal trovy konania titulom zaplateného súdneho poplatku vo výške 49,75 Eur a titulom trov právneho zastúpenia vo výške 699,38 Eur, a to za dva hlavné úkony po 61,87 Eur - prípravu a prevzatie zastúpenia, spísanie žaloby, šesťkrát po 64,53 Eur, a to podanie - žiadosť o vyrozumenie na Okresný úrad C. zo dňa 23. 02. 2015, písomné vyjadrenie vo veci zo dňa 16. 03. 2015, účasť na ohliadke na mieste samom dňa 16. 07. 2015, účasť na pojednávaniach dňa 04. 05. 2015, 01. 06. 2015, 31. 08. 2015, celkovo 510,92 Eur, dvakrát režijný paušál po 8,04 Eur a šesťkrát režijný paušál po 8,39 Eur, náhradu za stratu času za šesť začatých polhodín podľa § 15 písm. b/ a § 17 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., na cestovných náhradách 38,16 Eur za trikrát účasť na pojednávaní, cesta C. - Lučenec a späť 38,16 Eur podľa § 16 ods. 4 vyhlášky.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. V odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie závažné procesné pochybenie spočívajúce v nedostatku zákonom predpísaného postupu (pred rozhodnutím napadnutým rozsudkom). Poukázal na ustanovenie § 34 ods. 14 časti vety pred bodkočiarkou zákona č. 330/1991 Zb., podľa ktorého pozemkový fond za štát a neznámych vlastníkov koná pred súdom

vo veciach nehnuteľností uvedených v osobitnom predpise, podielov spoločnej nehnuteľnosti uvedených v osobitnom predpise a pozemkov, ktorých vlastník nie je známy, a to aj vtedy, ak vlastnícke právo štátu a neznámych vlastníkov je sporné. Namietal, že súd prvej inštancie sa neriadil ustanovením § 79 ods. 1 prvej až tretej, šiestej a siedmej vety a 42 ods. 3 O. s. p. a nepostupoval podľa § 43 ods. 1 O. s. p., keď opomenul odstrániť vadu žaloby spočívajúcu v doslova absurdnom označení osoby označenej v žalobe za žalovaného. Už z označenia v žalobe musí byť preto mimo akúkoľvek pochybnosť jasné, ktorá z osôb má vystupovať v postavení účastníka a ktorá len v postavení zástupcu účastníka, to je i dôvod, pre ktorý nemôže obstať označenie žalovanej, ktorej prislúcha označenie žalovaná a nie žalovaný a ktoré i súd prvého stupňa prakticky bez povšimnutia prevzal do úvodnej časti svojho rozsudku. I keď postavenie právnickej osoby, a teda aj osoby so spôsobilosťou mať práva a povinnosti a tiež spôsobilosťou byť účastníkom konania, patrí ako štátu (tu nesúcemu názov „Slovenská republika“), tak i právnickej osobe majúcej za štát konať (tu Slovenský pozemkový fond), takto to nie je a nemôže byť aj u útvaru vzniknutého zložením názvov oboch takýchto právnických osôb, pretože „Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond“ právnickou osobou ani osobou s potrebnými spôsobilosťami nie je. Záujem na účasti štátu v občianskom súdnom konaní a na vystupovaní na to povolaného štátneho orgánu (resp. inej právnickej osoby) len v pozícii osoby konajúcej za štát treba vyjadriť inak a to (pri zohľadnení i špecifik slovenského jazyka), napr. uvedením označenia štátu v prvom páde a štátneho orgánu, resp. inej právnickej osoby, ašpirujúcich na postavenie reprezentanta štátu iným spôsobom. Nedostatok takéhoto dostatočne analytického právneho posúdenia veci a tým spôsobené uspokojenie sa súdu prvej inštancie s pôvodným (doterajším) označením žalovanej mali za následok nezachovanie správneho postupu, ktorým bol buď pokus o odstránenie takejto základnej vady žaloby už v úvodnom štádiu konania (podľa § 43 O. s. p.), alebo vykonanie aspoň neskoršieho pokusu o odstránenie nedostatku nepochybného označenia za jedného z účastníkov konania osoby so spôsobilosťou byť účastníkom konania a riadnej žaloby. V ďalšej odvolacej námietke žalovaný namietal, že konanie malo prebiehať medzi všetkými podielovými spoluvlastníkmi na strane žalovaných a že za tejto situácie absentuje na strane žalobkyne aj naliehavý právny záujem s poukazom na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa s ďalším spoluvlastníkom pozemkov - obchodnou spoločnosťou NOPOL s.r.o., so sídlom v Poltári, viedla mimosúdne jednania a uzatvorila mimosúdnu dohodu, spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti 1/3 k celku nie je predmetom žalobného návrhu, pričom predmet žalobného návrhu má v rukách žalobca, nie je preto dôvod na to, aby spoluvlastník podielu 1/3 bol účastníkom konania. Odvolateľ poukázal na to, že s týmto názorom súdu by sa dalo súhlasiť, pokiaľ by sa žalobkyňa cítila iba spoluvlastníčkou 2/3 podielu dotknutých nehnuteľností, ale jej cieľom bolo bezpochyby sa stať výlučnou vlastníčkou nehnuteľností,

pričom v konaní nepreukázala, že s ďalším podielovým spoluvlastníctvom uzatvorila mimosúdnu dohodu a súd sa touto okolnosťou bližšie nezaoberal.

4. Žalovaný súčasne napádal aj výrok súdu čo do trov konania, ktoré súd priznal žalobkyni podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. Poukázal na okolnosť, že v zmysle § 4 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch je Slovenská republika, štátne rozpočtové organizácie, štátne účelové fondy, Slovenský pozemkový fond pri úkonoch a konaniach, ktoré vykonáva v mene Slovenskej republiky, oslobodená od poplatkov. Nie je preto možné uložiť ani Slovenskej republike, ani Slovenskému pozemkovému fondu povinnosť uhradiť súdny poplatok. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal možnými dôvodmi hodnými osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 O. s. p. pre nepriznanie náhrady trov konania celkom alebo sčasti priznať. Nie je zrejmé, komu, s ohľadom na neexistujúci subjekt označený na strane žalovanej, uložil povinnosť nahradiť trovy konania, či Slovenskej republike, alebo

Slovenskému pozemkovému fondu, preto sa aj v tejto časti napadnuté rozhodnutie javí ako nevykonateľné a nepreskúmateľné. Má za to, že v prejednávanej veci sú naplnené zákonné podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 O. s. p., pričom okolnosti hodné osobitného zreteľa spočívajú najmä v osobitnom charaktere tohto súdneho konania vzhľadom na predmet žalobkyňou iniciovaného sporu, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že by išlo o štandardný súdny „spor“ a v dôsledku nemožnosti dohody medzi nimi sa vyžaduje autoritatívne rozhodnutie súdu. Zásadné špecifikum konania spočíva v skutočnosti, že žalobkyňa, pokiaľ mala záujem usporiadať právne pomery k nehnuteľnostiam, v ktorých bola podielovým spoluvlastníkom Slovenská republika, musela iniciovať súdne konanie a Slovenský pozemkový fond, ktorý za Slovenskú republiku koná, nemal žiadnu možnosť sporu predísť. Rovnako nemal oprávnenie uzatvárať mimosúdne dohody a jeho správanie spor nevyvolalo. Poukázal ďalej na špecifické právne postavenie Slovenského pozemkového fondu, ako právnickej osoby zriadenej zákonom za účelom podnikania, ktorú činnosť vykonáva podľa zákona a osobitných predpisov vo verejnom záujme. Rozhodnutie súdu je v prospech žalobkyne a zodpovedá jej záujmom. Zohľadňujúc taktiež právny status žalovanej s prihliadnutím aj na výsledok konania je v súlade so všeobecnou zásadou spravodlivosti súdneho konania, aby súd pri rozhodovaní o trovách prvostupňového konania aplikoval ustanovenie § 150 ods. 1 O. s. p. Namietal priznanie trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby (napr. za podanie - žiadosť o vyrozumenie na Okresný úrad C., resp. za písomné vyjadrenie vo veci zo dňa 16. 03. 2015) ako nenáležité. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že návrh žalobkyne v celom rozsahu zamietne, alebo aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že v žalobnom návrhu je označená Slovenská republika ako aj príslušná právnická osoba, ktorá v týchto veciach štát zastupuje. Tým boli splnené podmienky dané zákonom. Vo vzťahu k vytýkanej pomlčke poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, kde za štát konajú rôzne štátne orgány či právnické osoby a bežne je správca štátneho majetku označený za pomlčkou (NS SR sp. zn. 7Cdo 172/2012, 4Cdo 143/2011), pričom najvyšší súd nevidel v takomto označení žiadny nedostatok konania. Označenie žalovaného je v súlade s označením vlastníka sporných nehnuteľností na LV č. XXXX a LV č. XXXX, kde je vedený ako podielový spoluvlastník Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond a z takéhoto označenia vlastníka bolo vychádzané v žalobe. Žalobkyňa z neho vychádzala, nakoľko je hodnoverným a záväzným údajom katastra nehnuteľností. Poukázala na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie boli uskutočnené tri pojednávania a jedna ohliadka na mieste samom, pričom zástupcovia Slovenského pozemkového fondu sa preukazovali na pojednávaní a ohliadke poverením na zastupovanie Slovenského pozemkového fondu, ako správcu majetku štátu. Nebolo ani raz z ich strany namietané, že nie sú zástupcami štátu v tomto konaní. Takisto nebolo namietané označenie žalovaného. K námietke, že účastníkom konania mal byť ako žalovaný aj spoluvlastník podielu 1/3 k nehnuteľnosti, uviedla, že žalobkyňa v tomto konaní popiera vlastnícke právo žalovaného, medzi žalobkyňou a ďalším spoluvlastníkom sporných nehnuteľností NOPOL s.r.o. panujú dobré vzťahy a nie je povinnosťou žalobkyne predkladať žalovanému ich mimosúdnu dohodu, ktorá môže spočívať aj vo finančnom vyrovnaní. Nakoľko spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti je riadnym predmetom spoluvlastníckych vzťahov v zmysle § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je na rozhodnutí žalobcu, akého spoluvlastníckeho podielu sa bude v konaní domáhať. Jedinou podmienkou je, aby to nebol spoluvlastnícky podiel vyšší, ako patrí žalovanému. Spoločnosť NOPOL s.r.o. v tomto konaní nie je voči žalobkyni nositeľom nejakej právnej povinnosti, nie je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu, ktorého sa súdnou cestou žalobkyňa domáha, a teda nemôže byť účastníkom konania. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/51/2009. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti trov konania poukázala na to, že z celkového postoja Slovenského

pozemkového fondu, ako zástupcu štátu, je zrejma absolútna neochota vrátiť občanovi jeho vlastný majetok, občania sa musia domáhať vlastníctva súdnymi konaniami, ktoré sú právne náročné. Musia teda znášať primárne aj trovy konania. Nevidí dôvod na nepriznanie náhrady trov konania, ktoré je vyvolané neochotou vzdať sa majetku, ktorý mu nepatrí, navyiac, úkony právnej pomoci boli účtované z najnižšej tarifnej odmeny, pričom mohli byť účtované z hodnoty sporných nehnuteľností. Keďže v odvolaní sa žalovaný k spochybneniu vlastníckeho práva žalobkyne nevenuje, nepovažuje za potrebné sa k ostatným skutočnostiam vyjadrovať. Navrhla rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

6. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu vo veci samej podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil a rozsudok okresného súdu v časti rozhodovania o trovách konania v zmysle § 388 CSP zmenil.

7. Podľa § 470 ods. 1 a 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

8. Podľa § 470 ods. 4 CSP konanie začaté do 30. 06. 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. 06. 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo.

9. Krajský súd, ako súd odvolací, považuje za potrebné poukázať na to že od 01. 07. 2016 nadobudol právnu účinnosť nový procesný predpis Zákon č. 160/215 Z. z., Civilný sporový poriadok, ktorý sa v zmysle vyššie uvedených prechodných a záverečných ustanovení použije aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Odvolací súd uvádza, že predmetom odvolacieho konania je rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom je napádaný výrok rozsudku vo veci samej, ako aj výrok rozsudku v časti priznanej výšky náhrady trov konania.

10. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 387 ods. 1 a 2 CSP, podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 379 a § 380 CSP je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi. S prihliadnutím na rozsah odvolania a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní žalovaného vo veci samej odvolací súd konštatuje, že sa s odôvodnením súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd konštatuje správnosť dôvodom napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred okresným súdom, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Čo sa týka odvolacej námietky žalovaného spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie neodstránil vady spočívajúce v nesprávnom označení žalovaného, odvolací súd uvádza, že vecnú legitimáciu strany sporu, a to či už aktívnu, alebo pasívnu určujú práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva, o ktorých súd účastníkov konania nepoučuje. Odvolací súd je toho názoru, že v predmetnom konaní je štát, ako účastník konania, označený riadne, a to za situácie, že je súčasne s ním označený príslušný orgán štátu, ktorý bude za štát konať. Nemožno prisvedčiť odvolacej námietke žalovaného, že označený žalovaný je neexistenčný subjekt, pričom žaloba žalobkyne spĺňa náležitosti aj v časti označenia účastníka konania (v súčasnosti strany sporu) v zmysle § 79 ods. 1 O. s. p. platného a účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, podľa ktorého, ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať. Žaloba žalobkyne tieto náležitosti spĺňala. Zo žaloby nepochybne vyplýva, že účastníkom štátu je Slovenská republika, pričom v súlade s ustanovením § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. v konaniach pred súdom týkajúcich sa nehnuteľností vo vlastníctve štátu zastupuje štát, teda Slovenskú republiku, Slovenský pozemkový fond. Účastníkom občianskoprávných vzťahom môže byť okrem

ďalších subjektov uvedených v zákone aj štát (§ 21 Občianskeho zákonníka). V tomto prípade je štát, ako vyplýva z citovaného ustanovenia, právnickou osobou. Podľa ustanovenia § 21 ods. 2 O. s. p. za štát pred súdom koná pracovník toho štátneho orgánu, ktorého sa vec týka alebo poverený pracovník iného štátneho orgánu. Z obsahu žaloby, a to označenia účastníka na strane žalovaného, nepochybne vyplýva, že žalobkyňa za účastníka konania na strane žalovaného (v súčasnosti strany sporu) označila Slovenskú republiku, teda štát, s dodatkom uvedenia pomlčky a označenia Slovenského pozemkového fondu s uvedením adresy, ako aj uvedením IČO, ktorý je oprávnený štát v predmetnom konaní zastupovať s prihliadnutím už na vyššie uvádzané ustanovenie § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. Vzhľadom na to, že stranou sporu je štát a že ide o zastupovanie štátu, je nevyhnutné označenie štátu ako strany sporu doplniť o zastupujúcu právnickú osobu, napr. spôsobom Slovenská republika zastúpená ..., prípadne Slovenská republika, za ktorú koná ..., pričom nemožno neakceptovať ani spojenie Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond. Bez toho, aby bol označený skutočný účastník konania, ktorým je štát, t. j. Slovenská republika, označenie účastníka by nebolo správne, keďže Slovenská republika v danom spore je nositeľom vecnej legitímácie (ja pasívne vecne legitimovaná), pričom s prihliadnutím na ustanovenie § 21 ods. 4 O. s. p. (predpisu platného a účinného v čase podania žaloby, ako aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie), bolo nevyhnutné označiť aj štátny orgán, resp. organizáciu, ktorej by svedčilo právo zákonného zástupcu štátu v danej veci, ktorú podmienku žalobkyňa v podanej žalobe splnila. Z týchto dôvodov nemožno akceptovať názor žalovaného v podanom odvolaní, že žalobkyňou označený žalovaný by mal byť neexistenčným subjektom a že je, resp. že označenie žalovaného v žalobe je absurdné, keďže tak ako už odvolací súd uviedol vyššie, žalobkyňa riadne označila stranu sporu na strane žalovaného, a to Slovenskú republiku s označením právnickej osoby, ktorá v predmetnej veci za štát koná, pričom vyjadrenie zákonného zástupcu štátu môže byť uvedené rôznym spôsobom. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na vyjadrenie žalobkyne k označeniu strany sporu štátu a označeniu štátneho orgánu alebo organizácie, ktorá za štát koná na základe zákona, aj v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý takéto označenie aj uvedením pomlčky akceptoval, pričom vyjadrenie žalobkyne v tomto smere odvolací súd považuje za akceptovateľné.

12. Čo sa týka ďalšej odvolacej námietky smerujúcej k tomu, že účastníkom konania mal byť aj podielový spoluvlastník nehnuteľností vo výške podielu 1/3 k celku, a to obchodná spoločnosť NOPOL s.r.o. z dôvodu, že žalobkyňa sa cíti byť bezpochyby vlastníčkou celej nehnuteľnosti, odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie, ako sú uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia, sú vecne správne, skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení, súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že v konaní o určenie vlastníctva k spoluvlastníckemu podielu tak, ako sa tento spoluvlastníckeho podielu domáhala podanou žalobou žalobkyňa, je pasívne legitimovaný iba dotknutý spoluvlastník tohto spoluvlastníckeho podielu (v tomto konaní Slovenská republika) z dôvodu, že právnej sféry ďalších ostatných spoluvlastníkov sa toto konanie netýka a výsledok konania, t. j. určenie práva k spoluvlastníckemu podielu, nemôže mať na ich právne pomery žiaden vplyv, t. j. nemôže mať žiaden dopad na vymedzenie ich práv a povinností týmto súdnym rozhodnutím. Rozsudok súdu sa nemusí vzťahovať na všetkých účastníkov právneho vzťahu. Za situácie, keď žalobkyňa podala žalobu na určenie vlastníctva v určitom podiele na sporných nehnuteľnostiach len voči jedinému dotknutému účastníkovi tohto právneho vzťahu, t. j. Slovenskej republike, je v tomto konaní vecne legitimovaná na strane žalovanej len Slovenská republika. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobu o určenie, či tu právny vzťah, alebo právo je, či nie je, treba považovať za určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ O. s. p. platného v čase podania žaloby, ako aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Jedným zo základných predpokladov úspešnosti takejto žaloby je aj skutočnosť, že účastníci majú vecnú legitímáciu. Vecnou legitímáciou je treba rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník súdneho sporu (žalobca) je subjektom hmotného oprávnenia, o ktoré v konaní ide a je aktívne vecne legitimovaný, a účastník na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnej povinnosti a je pasívne vecne legitimovaný. V konaní o určenie, či tu právny vzťah, alebo právo je, či nie je, má vecnú legitímáciu len ten, kto je účastníkom právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide alebo ten, koho právnej sféry sa sporný právny vzťah alebo spoločné právo týka. Každá vec môže patriť buď jedinému vlastníkovi, alebo môže byť v podielovom vlastníctve viacerých, čo vyplýva z ustanovenia § 136 Občianskeho zákonníka. Podstata podielového spoluvlastníctva spočíva v tom, že každý zo spoluvlastníkov sa podieľa na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v rozsahu, aký zodpovedá veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu v zmysle § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Výška spoluvlastníckeho podielu vyjadruje mieru, ktorou sa jednotliví spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva spoločnej veci. Spoluvlastnícky podiel, ktorý je

predmetom občianskoprávných vzťahov v zmysle § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka, má charakter samostatnej veci, a preto sa aj právny osud jednotlivých podielov posudzuje samostatne. Pokiaľ sa teda žalobkyňa domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou sporných nehnuteľností v podiele 2/3 k celku, ku ktorému ako vlastník je zapísaný na listoch vlastníctva žalovaný, neexistoval žiaden zákonný dôvod, pre ktorý by účastníkom daného sporu mal byť aj ďalší podielový spoluvlastník, ku ktorému sa žalobkyňa podanou žalobou určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou podielu, ku ktorému je tento iný subjekt zapísaný na liste vlastníctva, nedomáhala. Odvolací súd poukazuje napríklad na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 27/2005, 3Cdo 59/2009. S prihliadnutím už teda na vyššie uvedené, odvoláciu námietku nebolo možné považovať za dôvodnú, a preto odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

13. Čo sa týka rozsudku okresného súdu v časti, v ktorej súd prvej inštancie rozhodoval o trovách konania, preskúmaním vecí odvolací súd zistil, že existujú dôvody, pre ktoré je potrebné rozsudok okresného súdu vo výroku týkajúceho sa náhrady trov konania zmeniť v zmysle § 388 CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu strane sporu nemožno odňať nadobudnuté právo na preskúmanie vecí aj v časti trov konania, nielen čo do nároku, ale aj čo do výšky, keďže toto právo odvolateľ nadobudol do 30. 06. 2016 už v rámci začatého odvolacieho konania. Retroaktivita nového právneho predpisu v tomto prípade nie je vhodná a ani účelná, lebo by nerešpektovala legitímne očakávania dotknutých osôb rozhodnúť o náhrade trov ako celku (nároku aj výške). Odvolací súd poukazuje na to, že k imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí požiadavka právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je aj zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov, resp. ich ustanovení. Z tohto všeobecného pravidla je však možné vyvodiť výnimky rôznej povahy a intenzity odôvodnené mierou ospravedlnenia zásahov do už existujúcich právnych vzťahov nachádzajúcich sa na rozhraní pravej a nepravej retroaktivity. V súlade s už uvedeným, retroaktivita, ako stav spätného pôsobenia právnych noriem, je principiálne neželaným a ústavne nekomfortným javom; ignorovať ho však nemožno vtedy, ak spätné pôsobenie právnych noriem môže uľahčiť fungovanie spoločenských vzťahov (rozhodnutie PL. ÚS 30/2015). Odvolací súd je toho názoru, že je v súlade s čl. 2 ods. 1, 2, čl. 3 CSP a ustálenou praxou Ústavného súdu SR ohľadom retroaktivity právnych noriem, aby krajský súd, ako súd odvolací, v takomto prípade posúdil rozhodnutie o trovách ako celok, t. j. rozhodnutie o nároku aj o výške trov konania; v časti výšky trov konania totiž v prípade retroaktivity všeobecný záujem neprevyšuje nad ujmu na právnej istote dotknutých osôb, pretože v prípade rozhodnutých vecí dokončí konanie krajský súd, ako súd odvolací a nemusí v časti výšky trov konania pred súdom prvej inštancie postupovať vec okresnému súdu na rozhodnutie podľa § 262 ods. 2 CSP, pričom s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 4 CSP krajský súd, ako súd funkčne príslušný, posúdi odvolanie v časti výšky trov konania (ktoré odvolanie bolo prípustné do 30. 06. 2016).

14. Odvolací súd uvádza, že okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p., pričom úspešnej strane sporu, t. j. žalobkyňi, priznal náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu, t. j. žalovanému. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní poukazoval na potrebu aplikácie ustanovenia § 150 ods. 1 O. s. p. platného a účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, pričom v súčasnosti v zmysle § 257 CSP môže súd výnimočne nepriznať náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, odvolací súd uvádza, že nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by úspešnej strane sporu nebolo dôvodné priznať náhradu trov konania. Rozhodne za takéto dôvody hodné osobitného zreteľa nemožno považovať žalovaným tvrdený predmet sporu, ani postavenie žalovaného, pričom skutočnosť, že žalovaný je v zmysle Zákona o súdnych poplatkoch oslobodený od platenia súdneho poplatku, v zásade nemožno automaticky aplikovať aj na rozhodovanie o náhrade trov konania a len z tohto odvodzovať potrebu aplikácie ustanovenia § 150 ods. 1 O. s. p. (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie) a ani v čase rozhodovania odvolacieho súdu v zmysle § 257 CSP. Odvolací súd teda dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne vo veci aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p., keďže žalobkyňa bola v konaní úspešnou stranou sporu. Odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného, ktorou namietal priznanie trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby (za podanie - žiadosť o vyrozumieanie na Okresný úrad C., za písomné vyjadrenie vo veci zo dňa 16. 03. 2015), považoval za čiastočne dôvodnú. Preskúmaním vecí odvolací súd zistil, že právna zástupkyňa žalobkyne písomným podaním zo dňa 23. 02. 2015 podala žiadosť o poskytnutie súčinnosti Okresnému úradu C., odbor katastrálny, pričom žiadna takéto povinnosť jej zo strany súdu uložená nebola. Nemožno teda tento úkon považovať za úkon právnej služby v občianskom konaní v zmysle § 13a, a teda podľa názoru odvolacieho súdu za tento úkon neprináleží žalobkyňi náhrada

trov konania. Naopak, žalobkyni prináleží náhrada trov konania za úkon právnej služby, za písomné vyjadrenie žalobkyni k podanému vyjadreniu žalovaného, na ktoré písomné vyjadrenie bola žalobkyňa súdom vyzvaná. Z týchto dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu v časti náhrady trov konania a priznal náhradu trov konania pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 49,75 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 626,64 Eur, keď nepriznal žalobkyni náhradu trov konania za jeden úkon, a to žiadosť o vyznamenanie na Okresný úrad C. zo dňa 23. 02. 2015, pričom o výšku odmeny za tento úkon vo výške 64,35 Eur a režijný paušál vo výške 8,39 Eur, spolu vo výške 72,74 Eur, ponížil priznanú náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia oproti priznanej náhrade súdom prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná v celom rozsahu, preto odvolací súd rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

16. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).